

Sverges fana.

*Ej för fort.**Aug. Körling.*

1. Du un - ga slägt! Slå fa - nan ut! Låt vin - den hvirf-la
2. Hon är ditt land! Hvert-hän du går, Dess duk dig bär till

i dess klut! Hon är ditt fo - sterlands sym-bol, Är forn-tids min - ne,
Sver-ges vår; Du hör din e - gen granskogs gök, Du ser din e - gen

framtids mål; Hon ly - ser som En tid som flytt, Hon si - ar om En
stu - gas rök, Din kvarn, som mol Vid elf - vens fall, Och söndags-sol På

bragd på nytt. Du Sver-ges son, slå fa - nan ut, I den du
kyr - ko - vall; Då mär-ker du, med blick i brand, Att Sver-ges

15

skall till slut!
är ditt land!

seg - - - - - ra skall, du seg - - ra skall till slut!
fa - - - - - na, Sver - ges fa - - na är ditt land!

i den du seg - ra skall till slut!
att Sver - ges fa - na är ditt land!

3. Och hvarje bragd, en forntid gett
Af svärdshugg eller vis mans vett,
Hvart kampens eller fredens dåd
Är ock i Sverges flagg en våd.
Hvart mödans tag
I by och borg,
Vårt jubels dag
Och Lützens sorg,
Allt står där sömmadt, stort och smått,
I Sverges fana, gult och blått.
4. Och folkets stora, tysta kraft,
Som ödts vid plog och lieskaft,
Som pröfvats under slit och svält
Och aldrig svikit, när det gält;
Som gripit fatt
Med hårdför hand
I grufvans natt,
Vid äsjans brand —
Vårt folk vid fjord och insjövik
Gaf Sverges flagg dess bästa flik.
5. Den tid är död, då pik och lans
Drog Sverges namn till makt och glans;
I snillet och i flitens spår
Vi hinna fram, dit svärd ej når.
Hvar teg som vänds,
Hvar bygd som bryts,
Hvar ton som tänds,
Hvar dikt som knyts,
Hvart hugg, som gör en sanning fri,
Vår storhet slumrar däruti.
6. Och när en dag den Saga föds,
Då folk mot folk till handslag möts,
Då folk vid folk — en samlad värld —
Går fram i ljusets ledungsfärd,
Gör helt din pligt
Du unga släkt,
I dåd och dikt
Och oförskräckt,
Att nu som förr i striden må
Främst Sverges fagra färger stå!

Adolf Strömstedt.